

Λκ 16,19-31

Ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου

Σήμερα, παιδιά, θά παρακολουθήσουμε ἕνα ...«θέατρο», πού ἐκτυλίσσεται σέ **δύο σκηνές**: ἡ πρώτη διαδραματίζεται ἐδῶ στή γῆ, ἡ δεύτερη στή ζωὴ μετὰ τὸν θάνατο. Τί ὑπάρχει μετὰ τὸν θάνατο;...

Τό Εὐαγγέλιο πού ἀκούσαμε στή Θεία Λειτουργία ρίχνει φῶς σέ αὐτό τό μεγάλο μυστήριο. **Ἀνοίγει ἕναν φωταγωγό γιά νά δοῦμε τί ἀκολουθεῖ μετὰ τό μνήμα**. Εἶναι ἕνα θέμα πού ὅλους μᾶς ἐνδιαφέρει.

Στήν πρώτη σκηνή πρωταγωνισεῖ ἕνας πλούσιος (*ἀρχίζει ἡ προβολή, βλ. CD μέ ὑλικό*), πού ὅλα στή ζωὴ του πήγαιναν καλά. Τό μόνο πού τόν ἀπασχολοῦσε ἦταν πῶς νά διασκεδάσει. Ἀγόραζε τά πιο πολυτελῆ ροῦχα γιά νά φαντάζει σπουδαῖος καί κάθε μέρα στό ἀρχοντικό του ἔκανε γλέντια. Καλοῦσε τούς φίλους του στά πλούσια τραπέζια πού εἰοίμαζαν οἱ δοῦλοι του, γλεντιοῦσε, μεθοῦσε καί περνοῦσε τὸν καιρό του μέσα σέ ἀμαρτωλές ἀπολαύσεις. Ἐόδευε ἄσκοπα καί ἀσυλλόγιστα τά πλούτη πού τοῦ χάρισε ὁ Θεός καί δέν σκεφτόταν νά κάνει κανένα καλό στούς φτωχοῦς.

Ἐξω ἀπό τήν αὐλή του, στήν εἴσοδο τοῦ ἀρχοντικοῦ, σερνόταν ἕνας φτωχός, ὁ Λάζαρος. Αὐτός ἐκτός ἀπό τή φτώχεια εἶχε καί ἄλλη δυστυχία: ἦταν πολύ ἄρρωστος. Τό σῶμα του ὅλο εἶχε γεμίσει πλη-

γές γεμάτες πύον, πού τόν πονοῦσαν σέ κάθε ἄγγιγμα. Χρήματα γιά νά πάει σέ γιατρό δέν εἶχε οὔτε κανέναν συγγενῆ γιά νά τόν φροντίσει οὔτε κρεβάτι μαλακό νά πλαγιάσει, ἀλλά οὔτε καί ἕνα πιάτο φαγητό γιά νά χορτάσει τήν πείνα πού τοῦ θέριζε τό στομάχι. Ἔμενε ριγμένος στά σκαλοπάτια τοῦ ἀρχοντικοῦ τοῦ πλουσίου, μέ τήν ἐλπίδα μήπως τοῦ δώσουν κανένα κομμάτι ψωμί ἀπό κείνα πού θά ἔπεφταν ἀπό τό πλούσιο τραπέζι τους. Μάταια ὅμως. Μόνο τά σκυλιά τόν πλησίαζαν γιά νά γλείψουν τίς πληγές του. Ὁ πλούσιος, σκληρός σάν τήν πέτρα, ἔμπαινε καί ἔβγαινε στό ἀρχοντικό του, ἀλλά στόν δυστυχισμένο Λάζαρο δέν ἔριχνε οὔτε ἕνα σπλαχνικό βλέμμα.

Αὐτή ἡ κατάσταση δέν κράτησε γιά πάντα. Ἐπεσε ἡ αὐλαία καί ἀλλάξε ἡ σκηνή. Ἡ ζωή μας πάνω στή γῆ, ὅσο εὐχάριστη ἢ δύσκολη κι ἄν εἶναι, κάποια μέρα τελειώνει. Ἔτσι καί οἱ μέρες τῆς δυστυχίας τελείωσαν κάποτε γιά τόν Λάζαρο. Τί ἔγινε ὕστερα; Βραβεύτηκε γιά τήν ὑπομονή του. Διότι, ἐνῶ ἔβλεπε τόση πολυτέλεια καί τόση σπατάλη, δέν ἔλεγε κακιά κουβέντα γιά κανέναν. Ἦρθαν, λοιπόν, ἄγγελοι νά τόν πάρουν στά φτερά τους σάν νικητή στόν ἀγώνα τῆς ζωῆς.

Πέθανε καί ὁ πλούσιος. Τόν ἔθαψαν μέ τιμές οἱ δικοί του, πιθανόν νά τοῦ ἔφτιαζαν περίλαμπρο τάφο. Ὅμως ἡ ψυχή του βρέθηκε στήν κόλαση καί βασανίζοταν τόσο πολύ! Αὐτός νόμιζε πώς πάντα θά καλοπερνοῦσε, ἀλλά διαπίστωσε πώς εἶναι ἀληθινή ἡ κόλαση. Τώρα πιά, ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀσπλαχνίας του, τή ζοῦσε. Ἦρθε ἀντιμέτωπος μέ τήν πραγματικότητα. Ἡ ὁδύνη του ἦταν ἀβάσταχτη.

Κάποια στιγμή, ὕψωσε τά μάτια του καί εἶδε ἀπό μακριά τόν Λάζαρο. Ἦταν εὐτυχισμένος στήν ἀγκαλιά τοῦ πατριάρχη Ἀβραάμ. Τότε ὁ δυστυχισμένος πλούσιος ἔβγαλε μιά ἐναγώνια κραυγή ζητώντας βοήθεια:

- Σπλαχνίσου με, πατέρα Ἀβραάμ! Στείλε τόν Λάζαρο νά βρέξει λίγο τό δάχτυλό του στό νερό καί στείλ' τον νά δροσίσει μιά σάλα

τή γλώσσα μου, γιατί ύποφέρω μέσα σ' αυτή τή φωτιά!

- Παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀβραάμ, θυμήσου ὅτι ὅσο ἤσουν στή γῆ ἐσύ εἶχες ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ὅλες τίς συμφορές. Τώρα αὐτός θά ἀπολαμβάνει τή χαρά, ἐνῶ ἐσύ θά ύποφέρεις καί θά βασανίζεσαι. Ἐξάλλου, μεταξύ μας ύπάρχει μεγάλο χάσμα. Κα- νείς ἀπό ἔδω δέν μπορεῖ νά ἔρθει σέ σᾶς οὔτε ἐσεῖς μπορεῖτε νά φτάσετε κοντά μας.

Μεγάλη ἀπελπισία ἔνιωσε ὁ πλούσιος! Ὅμως τί μποροῦσε νά πεῖ; Δίκιο εἶχε ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ. Αὐτός σέ ὅλη του τή ζωή σπα- ταλοῦσε τὰ πλούτη του ἀμαρτάνοντας, ἐνῶ ὁ Λάζαρος ἔδειξε τόση ύπομονή στήν ἀρρώστια καί στή φτώχια του! Τώρα αὐτό ἀπαιτοῦσε ἡ δικαιοσύνη: νά ἀμειφθεῖ ὁ Λάζαρος γιά τήν ύπομονή του καί τήν πίστη του στόν Θεό, ἐνῶ ὁ ἴδιος νά πληρώσει γιά τή φοβερή ἀσπλα- χνία του.

Ἐντούτοις, τόλμησε νά ζητήσει μία ἀκόμη χάρη ἀπό τόν πα- τριάρχη Ἀβραάμ· ὄχι γιά τόν ἴδιο -γνώριζε πλέον ὅτι ἡ δική του κα- τάσταση δέν πρόκειται νά ἀλλάξει ποτέ- ἀλλά γιά τὰ ἀδέρφια του.

- Πατέρα Ἀβραάμ, σέ παρακαλῶ, στείλε τόν Λάζαρο γιά λίγο στό πατρικό μου σπίτι. Ἔχω πέντε ἀδερφούς πού ζοῦν σάν ἐμένα. Ἄς τούς πεῖ νά μετανοήσουν, γιά νά μήν καταντήσουν κι ἐκεῖνοι ὅπως ἐγώ σ' αὐτόν τόν τόπο τῶν βασάνων.

- Ἐχουν τόν Μωσοῦ καί τούς προφῆτες, πού τούς μιλοῦν μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀβραάμ. Ἄς ἀκούσουν αὐτούς.

- Ὅχι, πατέρα Ἀβραάμ, παίρνει πάλι τόν λόγο ὁ πλούσιος γεμά- τος ἀγωνία. Ἄν κάποιος ἀναστηθεῖ καί τούς μιλήσει, τότε μόνο θά μετανοήσουν καί θά πιστέψουν.

Ὁ Ἀβραάμ ὅμως τόν ἀποστομώνει μέ τήν ἀπάντησή του:

- Ἄν δέν ἀκοῦν τόν Μωσοῦ καί τούς προφῆτες, πού τούς μετα- φέρουν τὰ λόγια τοῦ ἴδιου τοῦ Θεοῦ, τότε δέν θά πιστέψουν οὔτε κι ἂν ἀναστηθεῖ κάποιος ἀπό τούς νεκρούς.

Αὐτή εἶναι ἡ παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου,

παιδιά. Ποιές αλήθειες αποκαλύπτει;

(Στις απαντήσεις τους τά παιδιά πιθανόν νά αναφερθοῦν σά παρακάτω θέματα:

α) Πόσο κακό κάνει στόν ἄνθρωπο ὁ πλοῦτος, ἄν δέν τόν διαχειρισεῖ σωστά· τόν ὀδηγεῖ στήν ἀλαζονεία καί στή σκληροκαρδία.

β) Ἡ φτώχεια καί ἡ ἀρρώστια, ὅταν ἀντιμετωπίζονται μέ ὑπομονή καί πίστη, ἀνοίγουν τήν πόρτα τοῦ παραδείσου. γ) Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος: τιμωρεῖ τήν ἀσπλαχνία, ἐνῶ βραβεύει τήν καρτερία. δ) Οἱ ἄνθρωποι παραμένουν στήν ἀπιστία τους, ἀκόμη κι ἄν δοῦν ἕνα θαῦμα. Δέν μποροῦν νά πιστέψουν ἄν δέν θελήσουν νά μετανοήσουν καί νά ἀλλάξουν ζωή. ε) Ὅλα ὅσα διαβάζουμε στήν Ἁγία Γραφή εἶναι ἀξιόπιστα. Νά τή μελετοῦμε μέ ἐμπιστοσύνη καί διάθεση ὑπακοῆς.

Ὁ κατηχητής μπορεῖ νά ἐπιμείνει σέ ὅσα ἀποκαλύπτει ἡ παραβολή γιά ἕνα μόνο θέμα: *τή ζωή μετά τόν θάνατο*.

Ἡ παραβολή δίνει ἀπάντηση σέ ἕνα ἐρώτημα πού ὄλους μᾶς ἀπασχολεῖ: **Τί γίνεται μετά τόν θάνατο;** Ὑπάρχει ζωή ἢ περνοῦμε στήν ἀनुπαρξία; Πολλοί φιλόσοφοι ἀνέπτυξαν διάφορες θεωρίες καί ἡ κάθε θρησκεία δίνει τή δική της ἀπάντηση. Ὅσοι πιστεύουμε στόν Χριστό εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ἡ ζωή δέν τελειώνει ὅταν ὁ ἄνθρωπος κλείσει τά μάτια του σ' αὐτόν τόν κόσμο.

Ὑπάρχουν, βέβαια, καί ἐκεῖνοι πού ἰσχυρίζονται ὅτι **εἶναι παραμύθια ὁ παράδεισος καί ἡ κόλαση**. Ἔχουν ἐπιχειρήματα; Ὁχι. **Κανένα ἐπιχείρημα δέν μποροῦν νά προβάλουν**. Ἀλλά τούς ἐξυπηρετεῖ ἕνας τέτοιος ἰσχυρισμός. Γιατί, παιδιά; (*Ἄς ποῦν πρῶτα τά παιδιά τίς σκέψεις τους*). Γιά νά μποροῦν ἀνενόχλητοι νά ζοῦν μέσα στήν ἀδικία, στήν ἐκμετάλλευση, στήν ἀμαρτία, δίχως νά φοβοῦνται καμιά τιμωρία ἀπό τή θεία δικαιοσύνη.

Ἐντούτοις, ὁ Κύριος μέ ὅλη τή διδασκαλία του καί μέ τήν τόσο παραστατική παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου ξεκάθαρα μᾶς ἀποκαλύπτει:

α) Ὑπάρχει ζωή μετά τόν θάνατο, αἰώνια ζωή πού δέν τελειώνει.

β) Ὑπάρχει παράδεισος καί κόλαση.

γ) Ἡ ζωή στήν κόλαση εἶναι ἀφόρητα δυστυχημένη. Μοιάζει μέ φωτιά πού δέν μπορεῖ κανείς νά τή σβήσει. Οὔτε μιὰ στάλα δροσιᾶς δέν πρόκειται νά ἀνακουφίσει τούς κολασμένους. Δέν ὑπάρχει καμιά ἐλπίδα γι' αὐτούς.

Προσέξτε, παιδιά: Δέν εἶναι ἡ κόλαση πυρακτωμένα καμίγια καί γιγάντιες φλόγες. Ἀλλά ὁ Κύριος χρησιμοποιεῖ τήν εἰκόνα τῆς φωτιᾶς γιά νά μᾶς δείξει πόσο ἀβάσταχτη θά εἶναι ἐκεῖ ἡ ζωή. *(Χαρακτηριστικά εἶναι τά παραδείγματα πού ἀναφέρονται στό μάθημα «Παράδεισος καί Κόλαση», Α' τόμος, «Ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου», σ. 115. Μποροῦμε νά τά ἀναφέρουμε ἢ νά ζητήσουμε ἀπό τά παιδιά νά μᾶς τά θυμίσουν, ἂν ἄκουσαν ἐκεῖνο τό μάθημα).*

δ) Ἡ ζωή στόν παράδεισο εἶναι ἀπέραντα εὐτυχημένη. Τίποτε δέν σκιάζει τή χαρά στόν παράδεισο. Εἶναι τέλεια καί ἀτέλειωτη. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀξιώθηκε νά βρεθεῖ γιά λίγο ἐκεῖ, ἐνῶ ἀκόμη ζοῦσε, μᾶς βεβαιώνει (βλ. Β' Κο 12,4) ὅτι δέν μποροῦμε νά περιγράψουμε πόσο ὑπέροχη εἶναι! *(Βλ. σχετικά παραδείγματα στό προαναφερθέν μάθημα, σ. 117).*

ε) Ἕνα μεγάλο ἀγεφύρωτο χάσμα χωρίζει τόν παράδεισο ἀπό τήν κόλαση. Αὐτό σημαίνει ὅτι καμιά ἐπικοινωνία δέν μποροῦν νά ἔχουν ὅσοι βρίσκονται στήν κόλαση μέ κείνους πού ἀπολαμβάνουν τή χαρά τοῦ παραδείσου. Γνωρίζουν γιά τόν παράδεισο, ὅπως καί θυμοῦνται τήν ἐπίγεια ζωή τους, ἀλλά εἶναι πλέον ἀδύνατο νά μετανοήσουν καί νά βρεθοῦν μαζί μέ τόν Θεό καί τούς ἁγίους του.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἐπτά πολύ ὠραίες ὁμιλίες ἐρμηνεύοντας αὐτήν τήν παραβολή τοῦ Χριστοῦ, παρατηρεῖ ὅτι ἡ ζωή μας στή γῆ μοιάζει μέ ἕνα θέατρο. Ὅπως στό

θέατρο παίζουμε για λίγο έναν ρόλο και μετά γυρίζουμε πάλι στην καθημερινή μας ζωή, έτσι και σ' αυτή τή ζωή άλλος είναι βασιλιάς, άλλος πλούσιος, άλλος φτωχός, αλλά όλα αυτά δέν θά κρατήσουν για πάντα. Όπως σίς θεατρικές παραστάσεις πέφτει κάποια στιγμή ή αυλαία και όλα αλλάζουν, έτσι κάποια στιγμή θά πέσει και ή αυλαία σ' αυτή τή γῆ, για νά βρεθοῦμε σέ μιά άλλη πραγματικότητα.

Ἀπ' αὐτή τή σύντομη ὅμως ζωή μας πάνω στή γῆ ἐξαρτᾶται ή αἰωνιότητα. Ἄν σ' αὐτή τή ζωή θελήσαμε νά ζήσουμε κοντά στόν Θεό, κοντά του θά εἴμαστε και στήν αἰωνιότητα. Ἄν ὅμως κάναμε θεό μας τό χρῆμα, τή διασκέδαση, τή δόξα, ὅτιδήποτε ἄλλο και μείναμε μακριά ἀπό τόν ἀληθινό Θεό, μακριά Του θά μένουμε και αἰώνια.

Εἶναι δίκαιος ὁ Θεός και σέβεται ἀπόλυτα τήν ἐλεύθερη ἐπιλογή κάθε ἀνθρώπου. Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς βρέθηκε στήν κόλαση ὄχι ἐπειδή ἦταν πλούσιος, ἀλλά ἐπειδή δέν θέλησε στή ζωή του νά ζεῖ μαζί μέ τόν Θεό και νά τηρεῖ τό θέλημα του· ζόδεψε ὅλα τά χρόνια του στήν ἁμαρτία, στή σπατάλη και στήν ἀσπλαχνία. Δέν ἔδειξε ἀγάπη και ἐνδιαφέρον οὔτε για τόν πιό κοντινό του φτωχό. Πλούσιος ἦταν και ὁ Ἀβραάμ. Ἀλλά πίστευε στόν Θεό και διαχειριζόταν τά πλούτη του σύμφωνα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό αἰώνια μένει κοντά Του και ή ἀγκαλιά του συμβολίζει τή χαρά τοῦ παραδείσου.

Ἀπ' αὐτόν τόν κόσμο, παιδιά, περνοῦμε σάν **διαβατάρικα πουλιά**. Προορισμός μας εἶναι ή οὐράνια πατρίδα. Μήν ξεχαστοῦμε σίς ὅποιες χαρές αὐτῆς τῆς γῆς και ξεχάσουμε τόν σκοπό μας. Ὅποια ἐξέλιξη κι ἂν ἔχουμε, κύριος στόχος μας νά εἶναι πάντοτε ἕνας: **νά τηροῦμε τό θέλημα τοῦ Θεοῦ μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς μας!** Τότε θά ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς, ὅπως ὁ φτωχός Λάζαρος, μέ συνοδία ἀγγέλων νά βρεθοῦμε μιά μέρα στήν οὐράνια βασιλεία και νά λάβουμε ἀπό τόν ἴδιο τόν Χριστό τό ἀμάραντο στεφάνι τῆς αἰώνιας δόξας. Ἀμήν.

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. *Εικόνα με την παραβολή τοῦ πλουσίου καί τοῦ φτωχοῦ Λαζάρου.*
2. *Παρουσίαση τοῦ θέματος μέ προβολή.*
3. *Ἄγιογραφικός διαγωνισμός.*
4. *Ἐνθύμιο μέ ἀγιογραφικό χωρίο (Ἐβ 13,14).*